

E M I N E S C U

de Mihai Prepelită

E M I N E S C I A N Ă

- Pe sub codrii mei dragi mă voi duce, –
Mi-ai șoptit la ureche-ntr-o zi...
Luai pana din mâna ta dulce
Și trăind învățai a muri...

Plânge-un clopot atins de rugină,
Urlă vântul prin ramuri de prun,
Latră-un câine bătut de-o vecină
Și un mânz rătăcit stă în drum...

Lăcrimează pe-ascuns o Vergină
După ochii tăi negri de Zeu...
Ești orfană și tu, Bucovină,
Tot orfan de un veac sunt și eu...

- Pe sub codrii tăi dragi te vei duce,
Iar de-acolo nu poți reveni...
Port pe umăr frumoasa ta Cruce
Și trăind tot învăț a muri...

EMINESCU ÎMPUȘCAT...

Hronicul zilei: O mână criminală a tras câteva focuri de armă de vânătoare în bustul Poetului Național Mihai Eminescu (din comuna Parcova, județul Edineț, Basarabia, dezvelit la 15 iunie 1989, autor Victor Niță, sculptor din Chișinău)...

Chipul Poetului, ștemuit din placă groasă de cupru, a fost lovit de 23 de alice: în frunte, sub papion, dar mai ales în piept, una chiar găurindu-l, provocându-i astfel cicatrice adânci, sângerând cu lacrimi de rugină... Pe soclul de piatră al compoziției sculpturale sunt cioplite versurile Poetului (care printr-o minune dumnezeiască n-au fost atinse de alice): "...IAR NOI LOCULUI NE ȚINEM, CUM AM FOST, AȘA RĂMÂNEM!"

Într-o zi sau o noapte cumplită
O mână străină (păgână?!),
Pornită de-o cruntă ispită
A mocnit o faptă haină:
Din centrul Triunghiului Sacru
ȘTEFAN – HRISTOS – EMINESCU –
S-a pus la cale-un masacru,
De care acum vă vorbescu...

Zboară gloanțele-alice
Peste capete de spice
Și lovesc înfierbântate
Chiar în mamă, chiar în frate,
Trezind dacii din morminte,
Din movilele preasfinte,
Din hotar în alt hotar –
Chiar pe Rege... Decebal!

Când românul în laț nimerește,
Neștiind care-i pricina, vina –
Al străbunilor duh se trezește
Și din Ceruri pogoară Lumina:
Din aripi de îngeri tot picură
Lacrimi de ceară sfințită,
Aidoma florii de chiciură
În sufletul lor... Dinamită!

Toate gloanțele-alice
De pe soclu au să pice,
Iară pieptu-în cicatrice
Al Poetului-ferice
Mai puternic va să bată
Pentru românimea toată,
Pentru Țara-înlăcrimată,
Basarabia trădată...

Eu n-am blestemat niciodată
Pe nimeni în astă lume,
Dar mâna ce-a fost ridicată
Asupra Poetului... Spune:
Să sece, precum e pământul,
Când arde de arșiță... Fie
Mai rece, decât e mormântul,
Mai tristă decât veșnicia...

Dacii-lupi să-l hăituiască
Și din somn să mi-l trezească,
Pe păgân să mi-l lovească
Cu puterea cea cerească,
Cu dreptate creștinească –
Nnicând să păcătuiască...
Fulgerul ca să-l troznească,
Moartea ca să-l pedepsească...

Noi suntem cu toți deopotrivă
La cumpănă grea, în derivă,
Jertfiți, răstigniți pe Altare,
Cu sârmă legați la picioare,
Iar sârma-i din ceea ghimpată...
Cu brațele-întoarse la spate!
Doar sufletu-i liber, mereu,
Căci sufletul e Dumnezeu!

Dacii-lupi pe la hotare
Se-întrunesc în graba mare –
Ei, cu Decebal în frunte
Pe păgân să mi-l înfrunte,
Pe străin să-l pedepsească
Și să nu mai îndrăznească
Pe român să-l strâmtoreze...
Eminescu – să vegheze!

Pentru morți, dar și pentru cei vii
Trag clopote-n plină furtună –
Bărbați și femei, și copii
În Triunghiul cel Sacru se-adună...
De-i soare, de-i noapte cu Lună –
Parcovenii mereu se tot miră
De mârșava faptă nebună:
- Basarabia, Fecioară martiră!...

*Parcova (Basarabia),
16 august 2006*

VOI L-AȚI UCIS PE EMINESCU...

MOTTO: „E ascuns în fiecare secol din viața unui popor complexul de cugetări cari formează idealul lui, cum în sămburele de ghindă e cuprinsă ideea stejarului întreg. Și oare oamenii cei mari ai României nu-i vedem urmăriți cu toții, cu mai multă ori mai puțină claritate, de un vis al lor de aur, în esință același la toți și în toți timpii? Crepusculul unui trecut aruncă prin întunericul secolelor razele lui cele mai frumoase și noi, aginții unei lumi viitoare, nu suntem decât reflexul său”.

*MIHAI EMINESCU,
OPERE, IX, Publicistică 1870-1877,
Editura Academiei R.S.R., București, 1980, p.99*

**De-un secol și mai mult mă chinuiescu,
Răpus de-un gând cumplit, mistuitor...
Noi nu l-am meritat pe Eminescu –
Un fiu al românescului popor...**

**Din Bucovina vă vorbescu:
Noi l-am iubit pe Eminescu,
L-am ocrotit pe Eminescu
Și l-am jelit pe Eminescu...**

**De ani și ani tot plâng și mă crucescu,
Strivit de presimțiri și de poveri...
Noi nu l-am înțeles pe Eminescu,
Preocupați de griji și de averi...**

**Din Basarabia vorbescu:
Noi l-am iubit pe Eminescu,
L-am ocrotit pe Eminescu
Și l-am jelit pe Eminescu...**

**Nu am speranță să mă mântuiescu...
Chiar voi, popor frumos, popor urât –
Pe cel cinstit și drept, pe Eminescu
Puterilor străine l-ați pârlit...**

**Din Herța eu vă tot vorbescu:
Noi l-am iubit pe Eminescu,
L-am ocrotit pe Eminescu
Și l-am jelit pe Eminescu...**

Nu am putere să destăinuiesc –
A mea durere nu mai are leac...
Pe soclu l-ați urcat pe Eminescu,
Dar de citit nu-l mai citiți de-un veac...

Vai, Doamne, cum să-l întregesc?!
Un neam străbun, un neam mișel...
Ce l-a jertfit pe Eminescu,
Precum ar junghia un Miel...

E purul adevăr, dumnezeiescu –
El vă iubea și nu vă ignora...
Pe cel mai drag Poet, pe Eminescu,
Voi l-ați numit cadavru-n debara...

Mereu mă chinui și gândescu:
Voi, oameni răi, voi, oameni buni –
L-ați răstignit pe Eminescu
Pe crucea casei de nebuni...

Cad în genunchi, cu greu mă spovedescu...
El s-a zidit de-a pururi în Cuvânt!
Nici mort nu l-ați jelit pe Eminescu –
Cu fața-n jos el zace în mormânt...

Nu pot să nu afurisescu:
Voi l-ați ucis pe Eminescu!
Noi l-am ucis pe Eminescu...
Eu l-am ucis pe Eminescu...

*București,
14-15 ianuarie 2013*

EMINESCU DECAPITAT

(o nouă crimă fără de pedeapsă)

În noaptea de 13 spre 14 iunie 2013 bustul Poetului Național Mihai Eminescu, instalat pe soclu, în fața Muzeului Etnografic din Hliboca (Adâncata), regiunea Cernăuți (Ucraina), pentru a fi dezvelit în ziua de 15 iunie – a fost vandalizat și aruncat într-un iaz din satul Dimca...

(Din relatările mass-mediei din Cernăuți)

**În dulcea noastră Bucovină –
Decapitat fără de vină,
Poetul, trup din trupul meu,
Zace adânc în heleșteu...**

**Stau hoholii la ferestre,
Mângâind copii, neveste...
Unul râde, se hlizește –
Nu-i deranjă trista veste...**

**În dulcea noastră Bucovină –
Decapitat fără de vină...
Pentru ei – sperietoare...
Repetent, hârâitoare...**

**Cireșar stropit cu sânge!
O bătrână-amarnic plânge...
Bocindu-l, pre limba-i veche,
Pe poetul-nepereche...**

**În dulcea noastră Bucovină –
Decapitat fără de vină...
Vandalii chefuiesc, se-amuză,
Căci nimenea nu îi acuză...**

**Un bătrân pe-un vârf de munte,
Trist, cu pletele-i cărunte,
Buciumă cu dor și jale
Din străbunele hotare...**

**În dulcea noastră Bucovină –
Decapitat fără de vină...
Stau veneticii-n capul mesei,
Batjocorind nimbul Miresei...**

**Iar hlibocenii, vai de ei,
Niște vânduți, niște mișei!
Toți ca unul – mor de spaimă!
Românași de tristă faimă...**

**În dulcea noastră Bucovină –
Decapitat fără de vină...
Creștini cu inime barbare...
Vecini cu suflete tâlhare...**

**Au pământul cum de-i iartă?...
Bunul Dumnezeu nu-i ceartă?...
Pe Motrescu l-au ucis!
Eminescu – interzis...**

**Din dulcea noastră Bucovină –
El, condamnat fără de vină...
Fără de mâini, fără de picioare –
Străluminat de mândrul Soare...**

**Decapitat, din Cernăuți,
Se-îndreaptă către Rădăuți...
Din Ipotești, spre București –
Martirul limbii românești...**

a.2013